

Bústaðar- og byggimøguleikar

Tað er ikki nakar lítill spurningur, bústaðarviðurskiftini. Tað er heldur ikki ein spurningur, sum ein fær beinleiðis fatanina av, hevur størsta áhuga hjá teim leiðandi stovnunum, tí lítill bendir á, at nakað verður gjørt til munn at rétta einu hjálpanði hond, meira enn tað, sum er.

Hvat verður gjørt frá lögtingi, landsstýri, býráði?

Ikki er tað longri síðan enn so, at tað liggur teim flestu í minni, at royndir vóru gjørdar at fáa betri lánimøguleikar til tey, sum skulu seta búgv.

Hetta var gjørt í eini broytingar

tíð, tá móguleikarnir gjørdist teprir — hvat viðvíkti flogu til hella endamálið — tí tá kravdist, at øll orkan varð lögð í at veita høvuðsvinnuni — fiskivinnuni — stuðul. Eisini var hetta í eini tíð, tá nógvur peningur eisini skuldi veitast til sosialforsorgina, sum var so harðliga tiltrond, og sum vit framvegið megi útbyggja.

Hetta vóru tættir, sum kravdu kanska meira enn vit orkaðu, men so varð verð lagt til brots, at hesir lánstjóðandi tættir í uppbyggingini kundu loysast.

Tá uppgáurnar tá vóru so nógvir og krevjandi, kom at verða

mangur tvørleiki, at fáa eina lagaligari lániskipan at veita húsa- byggjarum, afturat tí sum er.

Hetta kom ikki at ganga sum fótur í hosu.

Tað gekkst meira enn stríltíð, tí tað visti seg, at Rómavegurin her skuldi verða bæði langur og strangur. Heldur ikki var sori, at tað kenidist sum viljin tvørðaði ymsastaðir.

Menn eru ikki komnir so langt her á landi, at teir leggja allar góðar krefur saman fyri at fremja nakað fyri heildina, heldur enn fyri einstaklingin. Tað kom at visa seg í royndunum at fáa kreditfelagsláni at virka í Føroyum, og teir meinbogarnir eru ikki fáir, sum enn fara at skjóta seg upp her.

Onkur vil siga, at tað var betri við egnum húsalánsgrunn. Men drúgt er tað, ið drýpur — og so man fara at verða, um álitið einans skal setast til, at vit einsamallir skulu seta á stovn ein húsalánsgrunn, og biða eftir honum, tí tørvurin er í dag hjá flestu, at fáa so mikið av láni, at byggjast kann lúgt, og til tess krevst ikki smápeningur.

Hetta, at veita í smábitum er ofta drepanði. Bæði fyri mannin, sum seta skal seg fyri lán og familjuna. Hann verður seigjindur, sum í dag skal byggja av einari vanligari arbeiðslon og síðan skal lúka tær treytir, sum verða settar.

Hetta kann eitt samfelag, sum okkara ikki vera kent við.

Gaman í, um onkur vil siga, at tað er ikki nokkur góð loysn við kreditfelagslánum, tey verða dyrari og tey krevja viltfevnandi umsiting; her er talan um obligasjonir, keyp og sølu, kurstap o. t. Men vildi ikki meini enn mangur verið fegin, um hann slapp at gjalda lagaligari, yvir longri tíðarskeið, hóast tað kann sigast, at tað í longdini bleiv dyrari. Og óvíst men vera, um kreditfelagslán undir núverandi prísalagi verða dyrari. Tíðin, sum lekir og grøðir, ger galdandi her.

Tað er nú einaferð so, at hin ungi, komandi manndómurin, hevur mest brúk fyri stuði og tí hevur brúk fyri góðari, skjótari og lagaligari hjálpi og hevur fyri neyðugni at fáa tey fyrstu tungu árin meira lagalig skipaði við lánstovu enn nú er. Er tíðin eitt sindur fráliðin er lættari og tað má verða bæði samfelagnum eins og einstaklinginum til góðan fyrimum.

Tey tungu lánini, tær stóru renturnar, tær skulu í dag gjaldast meðan byrðan er tyngsi. Meðan tann minna rentan og tað lættara lánið kemur at falla, tá byrðurnar eru minni og gjaldsváanirar nógv frægari.

Hvi skal tað vera so tvørlegt at fáa henda gjøgnumskurð framan?

Hvi skulu vit halda okkum til gamlar og bundnar tradisjonir, sum als ikki í tí praktiska gera samfelagnum gagn?

Eg trúgv ikki, at spurningurin (Framhald á 3. síðu)

LÆKNAVAL Í HAVNAR SJÚKRAKASSA

Læknaval fyr 1964 fer fram frá nú av og til og við 20. desember 1963, men av tí at lánstjóðandi hjá læknanum er avmarkað, kann læknaval bert fara fram í tann mun, tað er gjørligt.

Havn, tann 13. desember 1963.

HAVNAR SJÚKRAKASSI.

FØROYA SKIPARA- og NAVIGATØRFELAG

hevur ársaðalfund í Losjuni, Tínglúsvægi, týsdagin 7. januar kl. 19,30 við hesi dagskrá:

1. Frágreiðing
2. Roknskapur
3. Nevndarval
4. Ymiskt.

Tórshavn, 13. desember 1963

NEVNDIN.

ÚTBJÓÐING

Vegna Direktoratet for post- og telegrafvesenet verður arbeiðið við bygging av nýggjum posthúsum í Klakksvík boðið fram til almenna licitátion.

Arbeiðið verður útbjóðið í høvuðsentreprisi.

Tekningar, frágreiðingar og treytir fáast til láns móti kr. 150,- í veðhaldi frá hósdegnum 19. desember 1963 kl. 1400 á teknistovuni, Áarvegur 1, Tórshavn.

Tilboð í afturlatnum brævabálva merktur »Boð uppá posthús í Klakksvík«, verða at senda aftur til teknistovna í seinasta lagi mikudagin 15. januar 1964, kl. 1700 og verða tilboðini tá opnaði, meðan teir, ið boðið hava kunnu verða hjástaddir.

J. P. GREGORIUSSEN, arkitektur m. a. a.

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Kríggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukkutrygging	- 1721

Vit tryggja:

Bátar, skip, vøkur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egna trygging.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

IRIS

Heitur matur — Smurt breyð

NORÐØYA SPARIKASSI

fl. 5043

stovnaður 1919

fl. 5043

Sparikassin er opin kl. 10—12 og 14—16, leyggjardag 10—12½.

Lán verða givin móti veð í jørð og bygningarn.

Renta av innskoti er 3½ % p. a. og av innskoti uppá uppsagn 4 % p. a.

Hvat er tað meg lokkandi dregur

Lag: Lorelei.

Hvat er tað meg lokkandi dregur,
so tætt og ásteymt at sær?
Hvat er tað, ið alvin min krevur,
so hjartað heitari sler?
Tey míku fossanna kvæði,
so treyst og dragandi frið.
Hin vani grasgrøni lagi
við tindum hátit móti ský.

So friðligar blómur har anga,
vænt hoyrist fuglanna ljóð,
í liðum har smalur fritt ganga,
og lombini leika so fró.
So stórbært hjarganna meingi,
hin væna fljögvanði sjón,
har loftið skelvir í sang,
ein leikandi livsins vón.

Svá fagurt blíkandi bára,
ið fevnir logandi tind,
Hitt væna solarskin klára
við summarsins fagraðu mynd
og barnanna leiki á sandi
og víða um sjóarstrond,
tá bregdaðist hjartabandið,
ei slita kann nokur hond.

Og hjartað tað syngur so eyrna
sin alsk til Føroya land.
Hann hátt í barni man streyna
og kvæikja tann æviga brand.
Bjart strálar stjornubros bliðu,
so fagur ljómahdi sel.
Hitt fjara leikandi friða
norðlýsis skiftandi spel.

Og foldin so fagurt droymir,
ein friður um bygd og bý.
Og sál min trega sin gloymir
og tróist í ógnini fri.
Hín hvílvbláa summarnáttin
við solarbrandandi ris
ið kenst sum fagraði glostin
til sælunnar paradís.

Ja, lokkandi landið meg dregur,
vár, summar, heyst eins og tá
frið foldin í linklaðum svevur
og vaknar til vársterkan dád.
Tað dregur meg ikki minni,
tá hjómhvit bylgjunnar slag
og stormar bjargtaka sámið
tann villa vetrarna dag.

O, zettarhugurin dregur
so tætt og ásteymt at sær,
tær fosturlandi, ið hevur
her heim mítt miskunnað mær.
Hann verja Føroyalands veri,
Hann skini og menni oss sál
og dyrdleika, signing oss beri
og sýni oss hjartasta má!

PÆTUR.